

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Hertsoginna
saladus*

Elizabeth Beacon

Elizabeth Beacon

*Hertsoginna
saladus*

Inglise keelest tõlkinud Anu Vane

ERSEN

Originaali tiitel:
Elizabeth Beacon
The Duchess's Secret
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Vane
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Elizabeth Beacon
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05380120
ISBN 978-9949-82-599-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Proloog

1811

„Ma armastan sind nii väga, Ash,“ ütles Rosalind oma vastsele abikaasale sellise rõõmuga, et tahtis seda üha uuesti ja uuesti korrata. „Minu abikaasa,“ sosistas ta endamisi. „Minu üks ja ainus armastus.“

„Ja mina armastan sind, proua Hartfield,“ ütles Asher Hartfield, vaadates naise poole sellise armastusega suitsustes hallides silmades, et see oli parem kui ükskõik milline armastusluule.

„Sa tulid kogu tee Gretnasse, et minuga abielluda, kui mu võõrasisa selle ära keelas,“ nõustus Rosalind õnnelikult, kui nad renditõllas tagasi Inglismaale sõitsid.

Postitõllas reisimine oli olnud paras seiklus, kuid Rosalind ootas väga rahulikku reisi koju nüüd, kus nad olid ametlikult mees ja naine ning keegi ei saanud neid enam iial lahutada.

„Ma võiksin kas või maailma lõppu sõita, et vaid sinuga abielluda,“ ütles Ash talle, ning kui nende pilgud ristusid, võis igaüks selle suitsukarva halli all lõõmavaid leeke näha.

Rosalind tundis, kuidas see tunnustus temas soojust tekitas. Nad liikusid lakkamatult edasi ning ta ootas kannatamatult esimest privaatsset võõrastemaja, mis Ashi lubaduse järgi peagi teele pidi jääma. Nad tukastasid sõidu ajal korra, kui tee oli piisavalt sile, sest vahepeatuste ajal soojades kõrtsimajades ei mallanud nad seda teha, kartes, et tõld nad maha jätab. Neiu tundis kummalist segu kiirustamisest ja hirmust, et ta võõrasisa Lackbourne'i krahv nad kätte saab ja peatab, ning igavusest ja ebamugavusest, mille sellises tempos reisi- mine kaasa tõi. Aga selleks, et Ashiga abielluda, oli ta valmis kõike seda kas või sada korda uuesti läbi elama.

„Minu mees,“ sosistas ta ning libistas käest pehme pruuni nahkkinda, et imetleda kuldset rõngast, mis vähem kui tund aega tagasi ta sõrme oli libistatud.

„Minu naine,“ ütles Ash. Rosalind oli ta unistus, mida ta oli enesele soovinud sellest ajast peale, kui nad teineteisele esimest korda pilgu heitsid. Oli vaja läinud ainult pikka kuuma pilku, et keerutada Rosalind Mayfairi ballisaalist välja sellesse imelisse uude maailma, mis oli loodud vaid neile kahele. Rosalind oli hetkega kõrvuni armunud ning Ash muutis ta kõigi teiste meeste suhtes pimedaks. Ime aga seisnes selles, et ka tema tundis samamoodi, kui nende maailmad kohtusid ja sündis paar, *nemad kaks, Ros ja Ash, armastajad kuni maailma otsani*.

Rosalind oli arvanud, et on metsikute noorte meeste suhtes ettevaatlikum, aga noore ja naiivsemana saadud kogemus mehega, kes oli talle valetanud, oli näidanud, et petturile ta

vastu ei saa. Aga see mees siin oli teistsugune ning Ash Hartfield oli tõesti tema elu armastus.

„Kui kaugele me täna peame sõitma?“ küsis ta hingetult, mõeldes, et isegi nii varajane õhtu nagu sel talvisel ajal oli suisa talumatu pikk ja piinav... Ta lihtsalt tahtis meest nii meeletult, et tal polnud aimugi, kuidas nad olid suutnud Gretna Greenist siiani käed teineteisest eemal hoida.

Ash oli hooliv ja kirglik armuke – leegid ta silmis, kui nende pilgud kohtusid, reetis Rosalindile, kui raske oli mehel oodata –, aga ta oli vastu pidanud kogu tee Londonist siiani. Rosalindi süda pakitses armastusest. Ta isegi ei mõelnud tolele petisele, kes kunagi oli talle valetanud, et mehel on võimatu oma madalaid ihasid kontrolli all hoida, kui lähedal viibib tõeline iludus. Ta isegi ei mäletanud, et oli oma välimust kirunud, kuni üle selle ballisaali Ashi pilku kohtas. Mitte miski *Ashi* ihas tema järele ei tundunud madala ega võltsina. Temas oli vaid soojus ja hoolivus ja jõud. Teised mehed tahtsid ainult ta keha allutada ega hoolinud mitte üks gramm tema peast, tema lootustest ja unistustest. Ash oli nii erinev. Ta tahtis end lausa näpistada, et olla kindel, et see kõik juhtub ilmsi ja Ash armastab teda tõeliselt.

„Carlisle'ini,“ sosistas Ash, justkui võiksid ainuüksi need sõnad viimse piirini oodanud mehe üle lävepaku lükata.

„Hästi,“ ütles Rosalind sama napilt, sest ka tema tundis, kuidas need vaimustavad leegid teda seestpoolt soojendasid.

Selleks ajaks, kui nad Šotimaa ja Inglismaa piiri ületasid, sellesse paljude lahingute sihtmärgiks olnud kindlustatud linna sisse sõitsid ja suuremate tõllateede lähistele jääva hubase

võrastemaja leidsid, oli ilm juba pimenemas ning tuli ja pinge ta sees olid kontrolli alt väljumas. Rosalind heitis end abikaasa käte vahele nälja ja magususega, mida ainult Ash temas tekitada suutis, ning tundis kohe, et on jõudnud koju. Just siia ta kuuluski, otsustas ta hägune mõistus, kui Ash piki ta paljastatud kaela õrnu suudlusi külvas. Mees täitis kõik ta meeled ja mõtted, nii et ta ei märganudki, millal ta kleidikinise paelad lahti tehti. Ei tea, kas peaks nii kaugele minema, hoiatas kaineks jäänud osa mõistusest... kuid ülejäänud osa temast ei hoolinud sugugi, kas nad olid selles privaatses kambrikeses tulepaistel või keset turuplatsi jaanuarikuises jäises õhus. Ash oli kõik, millel üldse mingi tähendus oli, kõik, mida ta maailma kohta praegu teada tahtis. Ja see, kui väga ta meest ja seda ööd ihaldas, oli tema jaoks hetkel kõik.

„Rosalind,“ hingas mees pehmelt ning kordas pikalt välja ohtes: „Minu Ro...sa...lind...“ Ta venitas naise nime, näk-sides samal ajal õrnalt huultega ta kõrvalesta, ning liikus siis mööda kaela edasi kohta, millest Rosalind poleks iial oodanud sellist tundlikkust. Ilmselt oli mees säästnud selle avastuse hetkeks, mil nad niimoodi kahekesi jäid, otsustas Rosalind, kui kuumus temast läbi voogas ning ta mehe karuse hääle kajana Ashi nime oigas.

Aga ta võiks tunda veel enam, otsustas ta, ning sosistas hingetuna: „Asher...“ See tundus nii lühike, sellest ei piisanud... „Asher Hart...“

„Küllalt!“ pomises mees, ning kui temasse oleks vähegi karmust alles jäänud, oleks see kõlanud käsuna.

„Jah, küllalt. Asher, mu Süda. Sellest on mulle küllalt,“ sosistas ta, kui see tegus suu suudlustega mööda ta kaela liikus ning jõudis kohani, kus pulss kaela alaosas naise naha all

tuksles. Ta oli Rosalindile nii lähedal, et tundis kindlasti, milise jõu ja kiirusega ta süda lõi, ning justkui kinnitamaks, et nende südamed tuksuvad samas rütmis, liikus ta ühelt kaela küljelt teisele.

„Armasta mind, Ash,“ julgustas Rosalind vapralt, kui käed ümber mehe kaela põimis ning teda allapoole sikutas, et too külvaks suudlusi ka ta paljastunud rinnakumerustele. Läks vaja ainult kerget vingerdamist, et lahtinööritud kleit õlgadelt alla libiseks, ning edasine oli mehe teha. Võib-olla oleks ta arvanud, et see on veidi liiga intiimne ja veidi liiga rutakas, kui poleks olnud mehe hellitavate käte õrna värinat. Seega oli temagi tundnud seda täieliku intiimsuse uudsust ja julgust. Seda teades lasi Rosalind minna kõigil kahtlustel ning sukeldus, pea ees, härra ja proua Hartfieldi ellu. Ta lasi mehel juhirolli võtta ning teadis, et too oskab kõik hästi ja mõnusalt teha. Ta usaldas Ashi, tundis teda. See oli lihtsalt õige.

Järgmisel hommikul mõtles ta endiselt sama. Ash tundis teda nüüd nii seest kui ka väljast ning nad olid eelmisel ööl nii mitu korda armatsenud, et ta ei suutnud enam meenutada, kas oli sel ekstaatilisel teekonnal kolm või neli korda tippu jõudnud, enne kui nad lõpuks magama jäid. Nüüd ei kartnud ta enam ühtki mõtet mehe peas ega ühtki tema puudutust, sest see oli armastus. Ash oli tema esimene, viimane ja igavene armastus. Rosalindile meeldis nii väga olla tema abikaasa, et ta peaaegu ei suutnud uskuda, et on üldse võimalik olla nii õnnelik ja rahul. Nähes ärgates, kui suure soojuse ja õrnusega Ash teda vaatas ning milline oli selle pilgu jõud, sagenes ta pulss kiireks ning ta tahtis meest üha uuesti ja uuesti.

„Me ikkagi peame oma peredele kõigest rääkima,“ meenutas ta neile mõlemale ning tundis, kuidas osa ta taevalikust rõõmusest maa peale tagasi pudenes. „Hertsogile, sinu vanaisale, ja minu krahvile, minu isale ei ole meie põgenemine kindlasti heameelt teinud. Kindlasti ei lepi nad sellega ning ähvardavad meid oma elust välja heita,“ lisas ta ning värises Ashi palja õla vastas mõttest, kuidas kaks vana ülbet meest oma pahameele nende ja kogu ülejäänud maailma peale välja valavad.

„Mu vanaisa ähvardab mind sellega küll pidevalt, aga ta ei teeks seda kunagi. Nad teevad näo, nagu oleksid ise selle peale tulnud, ning räägivad kogu maailmale, kui imeliselt sobiv paar me oleme, kui nad näevad, et olen muutunud mees. Ma ei tea, miks su võõrasisa nii meie abielu vastu oli, kui ma lubasin talle, et sean end sisse ja kannan valduste eest hoolt, kuni Charlie veel liiga noor on. Aga nüüd me oleme abielus ning nad peavad tunnistama, et me oleme hea paar, ning me ei lase paari vana tobu armukadedusel end lahku ajada,“ venitas Ash laisalt, justkui polnuks nüüd, kus tegu juba tehtud, enam mingit vajadust millegi pärast muretseda.

Rosalind tundis, kuidas eelaimdus jäise värinana temast läbi sööstis. Õel vana jumal äkki kuulab ning nurjab nende hiilgava armastuse, kui nad sellega liiga jultunult ja rutakalt ümber käivad. „Olla millegi peale kindel tähendab sama, nagu saatusele kinnas visata,“ ütles ta ettevaatlikult ning keeras end mehele otsa vaatama, olles väga valmis vestlusest kõrvale kalduma, kui mehel peaks olema juhtumisi veel huvi oma abikaasakohustega lähemalt tegelda.

„Miski ei suuda meid enam lahutada, mu armas,“ ütles Ash ning libistas käe rahustavalt mööda naise selga allapoole, justkui tunneks huvi, kuhu see hirmuvärin välja jõudis.

„Tõesti? Mitte miski, mis ma sulle rääkida võiksin, ei peataks sind mind armastamast?“

„Mis seda suudaks? Mina armastan sind, sina armastad mind. Selle vastu ei ole paaril kibestunud vanamehel ja karjal haigutavatel tobudel enam midagi teha.“

Rosalind mõtles oma väikesele inetule saladusele, mida ta võõrasisa kahe viimase aasta jooksul varjanud oli, et naist endale kuuletumas hoida. Innukalt ootas vanamees parimat pakkumist, mille Rosalindi kaunis välimus kohale võiks meelitada, aga kogu selle aja jooksul kõrgus ta õnne kohal ähvardav vari. Mida krahv teeks nüüd, kui tema võimalused pennitu võõrastütar kasumlikult mehele panna on luhtunud? Tä peab kõik Ashile ära rääkima, et lasta õhk välja lord Lackbourne'i loost, mille ta kahtlemata naudinguga noormehele räägib, kui teada saab, mida nad teinud on. Kulused, mida kõrgeauline krahv kandnud oli sellest ajast peale, kui tüdruku ema suri ja mees orvu enda juurde võttis, ei suudaks iial katta teise poja teine poeg, olgu Ash pealegi hertsogi lapselaps. Ash oli Rosalindi algusest peale hoiatanud, et ta isa oli mängur ning pummeldas enamiku varandusest maha ammu enne seda, kui ühel jahilkäigul kaela murdis. Ash oli ka oma süütegusid ja metsikuid kombeid tunnistanud, aga hasartmänge ta ei harrastanud ning tema tulevasele naisele tundus, et see on väga hea. Aga see ei muutnud fakti, et lord Lackbourne'il polnud Rosalindi abikaasast mingit kasu loota. Krahvi kohutav pettumus ja viha, et Rosalindi kuldsest kaunis välimus, mille tüdruk oli ilu poolest tuntud emalt pärinud, ei olnudki kaasa toonud varakat ja mõjukat kosilast, vaid hoopis tormaka noore mehe, pani naise uuesti värisema.